

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Kędzierzynie – Koźlu oskarżyła K. S. o to, że:

I. W okresie od 16 czerwca 2017r. do listopada 2017r. w K. woj. (...), w mieszkaniu przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia, zmuszał D. M. do opuszczenia miejsca zamieszkania

tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. W okresie od 16 czerwca 2017r. do listopada 2017r. w K. woj. (...), w mieszkaniu przy ul. (...) uderzył M. M. (1) otartą dłonią w twarz czym naruszył jej nietykalność cielesną

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 kk

III. W okresie od 16 czerwca 2017r. do listopada 2017r. w K. woj. (...), w mieszkaniu przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, groził M. M. (1) uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia, czym wzbudził uzasadnioną obawę w pokrzywdzonej, że groźby te zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym Sąd ustalił stan faktyczny, który w ocenie Sąd nie budził wątpliwości w zakresie stawianych oskarżonemu przez oskarżyciela zarzutów. Przede wszystkim Sąd stan faktyczny ustalił w oparciu o zeznania świadków D. M., M. M. (1), J. L., dowodów z dokumentów obrazujących aktualną sytuację życiową oskarżonego, danych o karalności i treści kwestionariusza wywiadu środowiskowego.

Przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. popełnia ten, kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania zaniechania lub znoszenia. Niewątpliwie oskarżony działając poprzez wypowiedanie gróźb uszkodzenia ciała i pozbawienia życia D. M. nakazując dalej opuszczenie przez niego mieszkania wypełnił znamiona tegoż występku. Natomiast przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną. Istotnie oskarżony uderzył w twarz M. M. (1), więc przypisanie oskarżonemu popełnienia tegoż czynu jest zasadne. Oskarżony wielokrotnie wypowiadał wobec M. M. (1) groźby uszkodzenia jej ciała i pozbawienia życia, a pokrzywdzona odbierała te słowa jako realnie możliwe do wypełnienia przez oskarżonego z uwagi na jego postawę i zachowanie. Tym samym oskarżony popełnił przestępstwo z art.190 § 1 k.k., bo dopuszcza się go ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej jeśli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

Mając na uwadze bezsporne i jasne dowody wyrokiem Sądu z dnia 12 czerwca 2018 roku oskarżony został uznany winnym popełnienia zarzucanych czynów, przy czym za czyn z art. 191 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. orzeczona została kara 3 miesięcy ograniczenia wolności, za czyn z art. 217 § 1 k.k. kara 2 miesięcy ograniczenia wolności, a za czyn z art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. kara 2 miesięcy ograniczenia wolności, a dalej kara łączna w wymiarze 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary i środków karnych przewidzianych w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Zgodnie z tymi przepisami, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art.53 § 1 k.k.).

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego (art.53 § 2 k.k.).

W niniejszej sprawie Sąd kierując się powyższymi dyrektywami orzekł kary ograniczenia wolności w jednostkowych rozmiarach, by finalnie orzec karę łączną 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym.

Przy wymiarze zarówno kar jednostkowych jak i kary łącznej Sąd miał na względzie przede wszystkim okoliczności przedmiotowe i podmiotowe oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody pokrzywdzonym. W miejscu zamieszkania oskarżonego przebywał M. G., jako właściciel mieszkania, oskarżony, który opiekował się M. G. oraz małżeństwo M., przy czym kuchnia była wspólna, a w której zamieszkiwał oskarżony. Sytuacja mieszkaniowa tychże osób mieszkających wspólnie była trudna. Dochodziło między mieszkańcami do konfliktów, natomiast oskarżony jako opiekun właściciela i najdłużej tam mieszkający uzurpował sobie prawo do wyznaczenia reguł pobytu. Te rodziły nieporozumienia i oskarżony wielokrotnie grożąc uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia, zmuszał D. M. do opuszczenia miejsca zamieszkania, uderzył M. M. (1) otartą dłonią w twarz czym naruszył jej nietykalność cielesną, a także wielokrotnie groził M. M. (1) uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia za niewypełnienie jego nakazów. Takie zachowanie oskarżonego Sąd ocenia zdecydowanie negatywnie, co znajduje potwierdzenie w treści orzeczenia. Sąd przy wymiarze kary nie znalazł okoliczności łagodzących, natomiast niewątpliwie uprzednia karalność obciąża oskarżonego. Ważąc jednak okoliczność co do wymiary kary Sąd uznał, iż pomimo uprzedniej karalności oskarżonego kara pozbawienia wolności – z uwagi na poprzednią karalność – jedynie jako kara bezwzględna byłaby nazbyt surowa. Oskarżony był istotnie karany dwukrotnie za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. oraz art. 158 § 1 k.k. lecz ostatni z tych wyroków wydany był w 2010 roku. Od tamtego czasu oskarżony nie miał innych spraw karnych. Trzeba mieć na uwadze także to, że pokrzywdzeni, gdy jeszcze zamieszkiwali wspólnie z oskarżonym ułożyli wspólne stosunki i były dobre relacje, pokrzywdzeni w czasie trwającego postępowania opuścili miejsce zamieszkania, pozostają obecnie w dobrych relacjach z oskarżonym. Oskarżony nadal opiekuje się M. G., który jest osobą niepełnosprawną i wymagającą opieki wykonuje te obowiązki prawidłowo. Oskarżony w miejscu zamieszkania ma dobrą opinię. Stąd Sąd zdecydował o wymierzeniu łagodniejszej rodzajowo kary wobec oskarżonego i wymierzył karę ograniczenia wolności. Zdaniem Sądu oskarżony sprosta wymaganiom kary ograniczenia wolności, bowiem jak sam podał wykonuje prace dorywcze. Wymiar kary ustalony łącznie na 5 miesięcy zdaniem Sądu spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego i spowoduje, że oskarżony w przyszłości wystrzeże się będzie niewłaściwych, niezgodnych z prawem zachowań. Rodzaj kary i jej dolegliwość sprawi, że kara ta uczyni zadość negatywnemu zachowaniu oskarżonego wobec pokrzywdzonych osób.

Równocześnie, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów procesu z uwagi na jego trudną sytuację materialną, a także konieczność realizowania innych finansowych wierzYTELNOŚCI, w tej bowiem sytuacji konieczność zapłaty kosztów postępowania byłaby dla oskarżonego zbyt uciążliwą.